

Cuốn theo chiều gió

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ngắn “Hay là mình cứ bất chấp hết yêu nhau đi”)

Có lẽ mọi chuyện xảy ra là tại gió. Nếu ngày trước, cơn gió nào không níu chân tôi bên vỉa hè thì tôi đã không bị đôi mắt kia ám ảnh. Gió mang em đến bất ngờ và đưa em đi khỏi cũng thật vội vàng.

Chẳng biết gió từ đâu tới và sáng tạo ra bao nhiêu cung bậc của chính mình, chỉ biết mỗi lần gặp lại, tôi thấy gió mang một màu cánh mới. Gió buổi sớm hòa quện với cái lạnh của sương đêm còn đọng lại trong không khí như giọt nước mắt em rơi trên tay tôi tê buốt. Gió buổi chiều mang ánh nắng dịu nhẹ của ngày tàn ấm áp như nụ cười thoáng qua trên đôi môi chưa biết khóc của em. Gió mùa đông lạnh lùng theo sau làn mưa phùn làm run rẩy đôi vai gầy khi em đứng đợi tôi trên hiên vắng. Gió mùa hạ tinh khôi và nóng bỏng luồn qua mái tóc đen phủ một mùi hương nhẹ khi em lặng nhìn một con thuyền giấy ai thả bên hồ.

Hôm nay, lại một ngày đầy gió và nắng. Gió lại vuốt ve bờ vai và rủ rỉ bên tai tôi như gọi tên em từ một khoảng nào đó trong quá khứ. Nhưng điều khác biệt là tim tôi đã bớt đau rất nhiều khi nghĩ về em. Tôi thả trôi bước chân mình theo chiều gió thổi và dòng chảy của dĩ vãng, và điểm dừng là đây, một nhà sách nhỏ nơi vỉa hè đông người qua lại. Đó cũng là nơi tôi đã gặp em vào một ngày của bốn năm trước, một ngày đầy gió.....

“Chiều đi làm về nhớ mua cho mẹ cuốn sách “Người tạo sóng” phần hai con nhé!”

Vậy là sau tin nhắn của mẹ, một tên con trai vốn không hứng thú gì với những trang văn lại phải đi tìm mua một cuốn sách lạ hoắc.

Chiều đến, một buổi chiều mùa hạ với những cơn gió mát lạnh xua tan đi tàn dư oi ả ban trưa còn sót lại, làm dịu hơn cái thành phố ồn ào và vồn vã. Tôi dừng xe sát lề đường trước một nhà sách mang tên Giang Anh. Toan đi vào nhưng cơn gió mát và dễ chịu đã níu chân tôi lại. Một phút sau, có cô gái trẻ đi xe đạp tiến tới và dừng lại bên vỉa hè cách tôi chừng chục bước chân. Cô

gái dựng xe và ngồi xuống, đưa bàn tay bé nhỏ quay quay bàn đạp. Chiếc xe bị tuột xích. Tôi lại gần và ngỏ lời:

- Tôi có thể giúp gì được không?

Cô gái trẻ ngẩng mặt nhìn tôi, đôi mắt đen láy ẩn sau cặp kính trắng, đó là đôi mắt của một người không ưa đùa cợt, đôi mắt ấy xua tan mọi ý nghĩ không tốt tự nhiên nảy ra trong đầu tôi.

- Cảm ơn anh! – Cô gái trả lời. – Tôi có thể tự làm được.

Tôi thoáng ngỡ ngàng và có chút bất ngờ trước câu trả lời nhận được. Ra đứng cạnh chiếc Lead của mình, tôi chăm chú nhìn con người bé nhỏ ấy loay hoay với chiếc xe đạp, mái tóc buộc đuôi gà nghiêng nghiêng theo chiều gió, vương trên khuôn mặt đáng yêu nhưng đầy nghiêm khắc, một cá tính mạnh mẽ và độc lập không thể nào nhầm lẫn. Nhưng có lẽ sửa xe không phải là việc dành cho những cô gái. Một lần nữa tôi lại gần, nhưng khác lần đầu, tôi ngồi xuống cạnh cô gái nhỏ mà không cần hỏi một câu. Cô gái trẻ giật mình, “Ồ” một tiếng đủ to để tôi nghe thấy, rồi đứng dậy thật nhanh và tránh sang bên cho tôi làm việc. Khi xong xuôi đâu đấy, tôi đứng dậy, phúi tay. Cô gái trẻ nhìn tôi, ánh mắt có gì đó rất khó tả, như bối rối, như cảm động hay đại loại là một thứ tình cảm ngốc xít thường thấy của con gái. Cô đan hai tay vào nhau và cuối cùng cũng chịu nói một câu cảm ơn theo đúng ý tôi. Mỉm cười chào cô gái trẻ, tôi quay ra phía xe mình rồi đi vào nhà sách. Muốn ngoái lại nhìn cô gái trẻ kia nhưng ngại ngùng, thứ cảm xúc lần đầu tôi nhận thấy.

Vừa thấy khách vào, từ trong nhà, một chị gái mặc váy kẻ caro đi ra và chào hỏi:

- Chào anh, anh muốn tìm gì?

- Chị cho tôi hỏi cuốn sách này – Tôi đưa chị xem bức ảnh chụp bìa cuốn sách mà mẹ gửi kèm sau tin nhắn vì sợ con trai mua nhầm. Chị kia nhìn tấm hình rồi tươi cười nói với tôi:

- Cuốn này chỗ tôi mới nhập sáng nay, giờ vẫn còn, anh đợi chút.

Nói rồi chị quay sang một kệ sách kế bên. Vừa lúc có tiếng một cô gái:

- Em chào chị.

Chị ta không nhìn ra mà tiếp tục công việc. Lại thêm một lần bất ngờ nữa mà đến bây giờ tôi vẫn gọi đó là duyên tiền định, người con gái đấy không ai khác chính là cô gái trẻ tôi gặp bên ngoài nhà sách. Cô gái đi về phía tủ sách bên kia, quay lưng về phía tôi. Ánh nhìn xa lạ của người con gái ấy lướt qua tôi rất nhanh trước khi dán vào những bìa sách ngăn nắp đặt trên giá. Có chút bực mình nhưng rồi tôi lại thấy có cái gì đó rất thú vị, một cá tính bướng bỉnh và cao ngạo.

- Sách của anh đây. Anh còn cần gì nữa không?

Chị kia đưa cho tôi một cuốn sách dày cộp với nụ cười tươi như lúc tôi mới vào. Tôi định bụng sẽ nán lại thêm chút nữa, để làm quen hay ngắm nhìn cô gái đứng ở kệ sách bên kia cũng không biết nữa. Nhưng tôi chợt nhận ra rằng cô gái trẻ đó là khách quen của nhà sách này, quen tới mức chỉ cần nghe giọng nói chị chủ nhà sách đã nhận ra ngay. Vậy thì ngày mai tôi sẽ tới, có thể sẽ gặp lại cô gái hoặc không tôi sẽ hỏi thăm về cô từ chị kia. Những suy nghĩ ấy đã giúp tôi yên tâm hơn và vui vẻ suốt quãng đường về.

Ngày hôm sau, tôi lại tìm tới nhà sách Giang Anh, vẫn vào giờ đấy nhưng tôi không gặp cô gái trẻ hôm qua. Theo lời của chị chủ nhà sách tôi biết được cô gái ấy tên Minh, là sinh viên năm cuối khoa sư phạm văn của một trường đại học thuộc top đầu. Chỉ có vậy thôi vì tôi không dám hỏi nhiều.

Vậy là từ một tên trai họa hoằn lắm mới đọc vài tờ báo, giờ, ngày nào vào thời gian đó tôi cũng tới nhà sách Giang Anh. Mỗi lần vào tôi chỉ mua một, hai cuốn sách là cùng, nhưng thời gian tìm kiếm tới cả tiếng đồng hồ. Đôi lúc về nhà nhìn lại đồng sách mình mua tôi lại tự cười một mình, nào là sách dạy nấu ăn, dạy làm cây cảnh, rồi cả mấy tập thơ tình của những tác giả tôi chưa từng biết đến. Tôi không động tới một trang nào trong số đó vì đơn giản chúng không phải thứ mà một lập trình viên cần biết.

Thế rồi, hơn một tuần khổ sở, tôi cũng gặp lại người con gái bé nhỏ hôm nào. May thay, cô ấy không đi cùng một tên con trai khác như tôi vẫn tưởng tượng để rồi lo sợ vu vơ. Lần này tôi ra trước và đợi Minh ngoài nhà sách. Khi cô dắt xe và đạp được vài vòng tôi bắt đầu đi tới. Và thế là sau bao nhiêu lần tập nói trước gương tôi đã có thể bắt chuyện bằng một câu bót “chuối”:

- Chào em, hình như đây là lần thứ hai mình gặp nhau thì phải?

- Vâng. – Minh trả lời nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước.

Giọng nói này đã có lúc tôi quên, nhưng ánh mắt và thái độ kia vẫn giống hệt với lần đầu tiên tôi gặp.

- Anh tên Quân, là lập trình viên của công ty “FPF”, anh ra trường và đi làm ba năm nay rồi. Còn em?

Minh nhìn tôi rồi quay lại phía cũ. Tôi có thể nhìn thấy một nụ cười thoáng qua trên đôi môi em sau mớ tóc đen dài buông xõa đang tung bay theo chiều gió thổi.

- Em là Minh, sinh viên năm cuối khoa sư phạm văn.

- Em thích đọc sách gì? Sao mấy lần tới nhà sách Giang Anh không gặp em nhỉ?

- Đâu phải ngày nào cũng tới đâu anh. Tiền bạc có hạn, và lại sách hay thì có nhiều nhưng vừa đọc vừa ngẫm nghĩ, như vậy mới gọi là đọc sách.

Tôi nghe, hiểu được mập mờ những giá trị tinh thần ấy, và cố gắng nhớ lại tên một vài cuốn sách từng mua về cho mẹ. Tôi hỏi Minh về cái hay của mấy cuốn đấy và em nói một cách say mê như thể quyển nào em cũng từng đọc qua và hiểu hết. Câu chuyện kéo dài suốt đoạn đường và kết thúc khi Minh dừng lại trước một con ngõ nhỏ. Tôi chia tay Minh ở đó. Có lẽ Minh đã nói rất nhiều và rất hay những thứ duy nhất mà tôi quan tâm và nhớ được là số điện thoại của em.

Tôi hay gọi điện và hỏi Minh những câu vu vơ rồi đưa vào chủ đề một cuốn sách mới nào đó. Và từ khi quen cô sinh viên bé nhỏ, tôi bắt đầu đọc sách. Đọc để có chuyện nói với em, nhưng có lẽ tôi cũng học được những cách sống đẹp, đúng mực mà nếu cứ sống phiên phiến như lúc trước chắc tôi chẳng bao giờ biết đến.

Tôi đếm được sự trôi chảy của thời gian qua những cuốn sách mà tôi tìm đọc. Tôi quen Minh đã được sáu tháng tròn. Thời gian tuy chưa đủ dài nhưng cũng

không phải là quá vội cho một lời tỏ tình, và Minh chính thức trở thành bạn gái của tôi. Bên cạnh những câu chuyện mở màn về một cuốn sách hay một tác giả mới nổi, chúng tôi đi chơi tối và đến những nơi riêng tư hơn là thư viện hay nhà sách. Có những cái cầm tay ấm áp và đôi khi là những cái lướt môi nhẹ nhàng, đó là một mối tình đẹp và trong sáng.

Sau khi Minh ra trường, tôi đợi em có công việc ổn định rồi mới lo chuyện gia đình. Nhưng không phải năm tháng, sáu tháng mà gần một năm trời em mang hồ sơ đi xin việc hoài không được. Minh buồn, ánh mắt nghiêm khắc, không cảm xúc tôi thường thấy sau cặp kính trắng giờ chất đầy những nỗi lo âu. Kể từ lần đầu xin việc thất bại, Minh đã từ bỏ đam mê đọc sách. Mỗi lần hai đứa gặp nhau, em thường im lặng, tựa vào vai tôi tìm một sự bình yên cố hữu. Trong lúc em chật vật với nỗi lo cơm áo thì tôi phải đối mặt với sự thúc dục của gia đình. Thế kỉ này chuyện ép hôn hay hứa gả chỉ là cổ tích nhưng mong muốn cho con cái sớm yên bề gia thất thì bố mẹ nào chẳng có. Tôi không thể khất lần mãi được. Nếu cầu hôn Minh lúc này có lẽ sẽ giúp em quên đi thất vọng và tìm lại thăng bằng.

Việc trước tiên, tôi thông báo với bố mẹ về gia đình, trình độ học vấn của cô con dâu tương lai. Sau đó tôi đưa Minh về ra mắt gia đình. Hôm ấy, em mặc áo cánh trắng và quần jeans đen, không quá đơn giản nhưng chừng chạc và lịch thiệp. Có lẽ bố mẹ tôi cũng thích Minh vì sự dịu dàng và sâu sắc vốn có của một cử nhân văn học. Nhưng ngay sau buổi ra mắt thuận buồm xuôi gió, bố mẹ tôi đã từ chối Minh vì biết em chưa tìm được việc làm ổn định.

- Xinh đẹp và giỏi giang thì mẹ thấy rồi, nhưng nó chưa có công ăn việc làm mà đã cưới để về nuôi nó rồi lặn lội đi tìm việc cho nó à? Mẹ lo công việc ổn định cho anh đã khó khăn lắm rồi. Mà có phải dăm câu, ba điều, nói chuyện suông là xin việc được đâu. Thôi đợi con bé có việc làm ổn định rồi hãy lo chuyện cưới xin. Không thì tìm đứa khác.

Mẹ tôi tuân cả một bài giảng giải khiến tôi không kịp chống cự rồi phán một câu xanh rờn như thế. Tôi chẳng biết nói gì. Nếu nói tôi làm dư sức nuôi vợ thì mẹ tôi sẽ bảo “Thế bố mẹ anh để ai nuôi?”. Cả hai ông bà đều là công nhân, bây giờ về già không có lương hưu chỉ mong chờ vào thằng con độc nhất. Nhưng còn Minh, thói đời bất công, chỉ mang túi hồ sơ với tấm bằng đại học đi xin việc thì bao giờ người ta mới đọc đến. Một thằng con trai hai mươi tám tuổi đầu, công ăn việc làm dư sức sống mà vẫn độc thân thì bảo sao

bố mẹ không sốt ruột. Nếu cứ bất chấp tất cả để theo đuổi tình yêu thì chắc hẳn tôi chẳng thể nào thắng nổi. Nhưng từ bỏ Minh ư? Một ý nghĩ xấu xa nhen lên làm tôi khó chịu. Tuy vậy nhưng tôi vẫn phải nói cho Minh nghe, biết đâu em có cách giải quyết hợp lý hơn chẳng?

Ở một góc không quá khuất của công viên, Minh tựa đầu vào vai tôi, mắt em mở và nhìn chăm chăm vào khoảng không đen kịt mà ánh đèn cao không soi sáng hết.

- Hay là mình chia tay đi! – Minh nói sau một tiếng thở dài.

Tôi không trả lời, tôi muốn nghe em hơn bất cứ lúc nào hết.

- Có lẽ phải rất lâu em mới xin được việc hoặc có thể là không làm gì cả.

- Em thử tìm một công việc khác với nghề nhà giáo xem, biết đâu...

Không đợi tôi nói hết câu, Minh mỉm cười gượng gạo:

- Anh có thể yêu em, cưới em mặc kệ sự ràng buộc của gia đình không?

Minh không nhìn tôi nhưng tôi im lặng và quay ra phía khác để tránh ánh nhìn của em. Thực lòng tôi không dám nghĩ tới điều đó. Nhờ đâu bố mẹ tôi ghét bỏ và làm tổn thương em thì sao?

- Mình cứ chia tay đi. – Minh cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. – Em sẽ tiếp tục đi xin việc, nếu có thể hãy đợi em.

Nói rồi Minh đứng dậy, tôi vội vàng bước theo và nắm lấy tay em.

- Minh, đừng như vậy, vẫn còn những cách giải quyết khác cơ mà.

- Nếu giải quyết được thì sao? Sau khi cưới rồi thì thế nào? Em sẽ phải làm một nghề mà em chưa bao giờ nghĩ tới hay sẽ ở nhà vui đùa vào bếp núc, làm một cô vợ ngoan hiền đúng nghĩa sau mười sáu năm ăn học à? Em không thể.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy đôi mắt lạnh lùng kia biết khóc. Minh rời khỏi tay tôi, xa dần tầm với của tôi. Phải chăng em đã đúng. Xa nhau để em có thể tự do đi trên con đường riêng mà em hằng mơ ước, nói câu kết thúc biết đâu chỉ

là khởi đầu cho một câu chuyện tình hoàn chỉnh.

Từ tối hôm đó, tôi không còn gặp Minh nữa, em cũng thay sim điện thoại và biến mất khỏi tất cả những con đường hay bất cứ nơi đâu tôi có thể đến. Có lẽ khi yêu chẳng ai có thể tưởng tượng được mình sẽ đau thế nào nếu không còn yêu nữa. Tôi đã rất khó khăn để quên đi những day dứt, ân hận về em. Tôi bỏ qua mọi sự thúc giục của gia đình, những căng thẳng trong công việc cũng chẳng thể làm em thôi hiện ra trước mắt tôi trong những cơn mê. Tôi nhớ Minh tới mức buổi chiều nào cũng đi qua nhà sách Giang anh dù biết từ lâu em đã không còn tới đó. Vẫn biết rằng sẽ không gặp lại em nhưng hy vọng vẫn là hy vọng.

Một năm trôi qua, cuối cùng tôi cũng gặp lại Minh hai tuần trước. tôi đã từng nghĩ tới việc gặp lại em sẽ nói những gì, sẽ xin em tha thứ ra sao, nhưng tại sao tôi lại không nghĩ tới việc em sẽ có một cuộc tình mới. Khi đứng trên vỉa hè cách nhà sách Giang Anh chừng mười mét, tôi đã thấy em và một người đàn ông khác. Cái dáng hình bé nhỏ cùng ánh nhìn nghiêm khắc suốt một năm trời khiến tôi day dứt làm sao mà quên được. Minh cũng nhìn thấy tôi, em nói gì đó với người đàn ông đi kế bên rồi anh ta tiến về phía khác. Em chạy lại chỗ tôi. Tôi cứ đứng chôn chân một chỗ. Cách đây hơn hai năm ánh nhìn xa lạ của em đã làm tim tôi xao xuyến nhưng giờ đây ánh nhìn đấy lại làm con tim tôi chết lặng từng chút một.

- Anh ở đây đợi ai à? – Minh cất lời

- Anh đợi em. Một năm qua ngày nào anh cũng ở đây đợi em.

- Chuyện của chúng mình kết thúc rồi mà?

- Anh không nghĩ thế. Với chúng ta, tất cả mới chỉ là bắt đầu đúng không?

- Không đâu, mọi chuyện đã kết thúc. Người bạn này anh cũng thấy rồi, đó là chồng mới cưới của em.

- Tại sao lại như vậy. Nếu ngay sau buổi tối hôm đó em trở lại đây thì người đi bên em bây giờ là anh chứ đâu phải là anh ta. – Tôi nói như trách móc

- Em đã không xin được việc, bây giờ em là một cây bút tự do. Huy là một

độc giả của em, anh ấy là nhà báo và đam mê văn học – một niềm đam mê thực sự, giống như em vậy. Và bọn em đã đến với nhau.

- Vì em, anh đã thay đổi tất cả, anh ta yêu em bằng anh sao? – Tôi nắm lấy vai Minh và hét lên đau đớn

- Nếu cứ lần nữa, trông đợi vào một thứ không chắc chắn, đến lúc già rồi không lấy được chồng thì biết làm thế nào? Em không thể bất chấp hạnh phúc của bản thân vì một mối tình dang dở.

Minh gỡ tay tôi ra và đi về phía người đàn ông kia vừa tới. Tôi đứng lặng một mình, cơn gió cuối đông nào đập vào mặt làm tôi run rẩy. Có lẽ mọi chuyện xảy ra là tại gió. Nếu ngày trước, cơn gió nào không níu chân tôi bên vỉa hè thì tôi đã không bị đôi mắt kia ám ảnh. Gió mang em đến bất ngờ và đưa em đi khỏi cũng thật vội vàng. Nhưng nếu không có cơn gió ấy, nếu không gặp được em thì bây giờ tôi cũng chỉ là một tên lập trình sống vồn vã và thực dụng không hơn không kém.

Tôi vẫn đứng lặng bên hè, bầu trời thành phố sáng dần trong màu sáng trắng của đèn điện. Tôi không đợi Minh nữa mà đợi một luồng gió mới, một cuộc tình mới mà ở đó tôi sẽ làm mọi thứ để yêu và được yêu.